

κομῆν καὶ λιγυρὸν τοὺς τρόχους, λευκοὺς καὶ ἐπαφροδίτους ἐπιδεικνύον τοὺς ὀδόντας, σαῖνον τὴν αὐρὰν καὶ προτεινόν τὸν πόδα, ὡς ὁ λέων τοῦ Ἀνδροκλέους, (1) στρεπτόν ἔχον τὸν μύστακα, ὑγρὸν καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα, μελιζύουτον τὴν γλῶτταν, μυρίψουον τὴν κόμην, ἠδὲ καὶ ἀπαλὸν τὸ φώνημα, εὐπρεπὲς τὸ σχιδισμα, καὶ ὁρμὴν ἀκατάχτητον πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον. Ἰδοὺ, κύριε, ὁ σημερινὸς λέων. (2).

— Καὶ ὁμοίως leo est perfidus, εἶπέ τις τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων, ὅτε τις λέων τοῦ σταδίου κατεβρόχθισεν ἐν παρόδῳ δύο παιδία, ψυχρωγίας ἐνεκα. Θά ταθῶ, φίλε μου, ὑπὸ τὴν σκέπη σου ἀπόψε. Μόλις εἶν' ἔτος ἀποῦ ἀνέγνωτα εἰς τὰς ἐφημερίδας ἔτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν, νέκ τις πρὸ πολλοῦ συμβαῖσα καὶ με λέοντας, καὶ με παρθάλεις, καὶ με διάφορα ἄλλα θηρία, κατεπαράχθη ἀγνωμόνας ἀπὸ αὐτὰ, μόνον καὶ μόνον διότι ἠθέλησε ν' ἀπομακρύνῃ διὰ τῆς μαστιγῆς τῆς ἐν ἐξ αὐτῶν.

ληλον εἰς τὴν τελευταίαν του παρατήρησιν, εἰάν δὲν ἠνοίγετο ἡ θύρα τῆς αἰθούρας διὰ κα εἰσέλθωμεν.

Ἄλλὰ φαντάζητι, φίλε, ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἰδική μου ἐκπλήξις, ὅταν πλησιάσας τὴν ὠραῖαν τοῦ Προξένου κόρην διὰ νὰ τῇ προσφέρω τὰ σέβας μου, εἶδαν, ὅχι τοὺς ἀνθρωπομόρφους λέοντας, περὶ ὧν συνωμιλοῦν μετὰ τοῦ συντρόφου μου, ἀλλ' ἀληθῆ λέοντα ὑπερμεγέθη καθήμενον μεγαλοποιπῶς παρὸ τοὺς πόδας τῆς Ἐχαιρέτισα τὴν αἰκοδέσποιναν; ἠρώτησα περὶ τῆς ὑγείας τῆς; Δὲν ἐβουλόμην τίποτε τοῦτο μόνον ἀνέλεγον, ὡς φαίνεται, ὑπῆρξεν ἡ ἐκστασις μου διὰ τὴν ἀπροσδόκητον καὶ ἀνεξήγητον ἐκείνην σύμπτωσιν· ὅτι, ὅταν μετ' ὀλίγον ἀνέλοθον, εἶδον τοὺς περιεσπῶτας ἔχοντας πὰ διέμματα προηλωμένα ἐπάνω μου καὶ μαδιῶντας, καὶ μετ' αὐτῶν γελῶντα γέλωτα ἄκρατον τὸν νέον σύντροφόν μου. Δὲν παύηθον, με εἶπεν, οὔτε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀποῦ μόνος ἐπλεκίς τὸν πανηγυρικὸν τῶν λε-

Λέων τιθασσὸς ἐν Ἀλγερῖα.

— Δὲν ἀγνοῶ, εἶπον, τὸ συμβάν, ἀλλὰ τὴν Ἐλένην Βράϊτ δὲν κατεσκάραζε λέων, ἀλλὰ τίγρις.

— Ἀδιάφορον, ἦτον καὶ λέων παρών. Ἐάν οἱ λέοντες ἦσαν ἀληθῶς σήμερον, ὡς πρὸ ὀλίγου μ' ἔλεγε, λάτρες τοῦ ὠραίου φύλου, διὰ τί δὲν ὑπερατπίσθη τὴν καλὴν Ἐλένην, ὡς ὁ Λύβης ἐκεῖνος τὸν Ἀνδροκλέα, τὸν ὁποῖον εὐὲ ἴδιος ἀνέριρας;

Ταῦτα μ' ἔλεγον ὁ νέος σύντροφός μου ἐνῶ ἀνεχίζομεν τὴν κλίμακα τῆς προξενικῆς οἰκίας. Ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἠθέλον εἰς μάτην ἀναζητεῖ ἀπάντησιν καταλ-

όν των· πόθεν ὁ τόσος τρόμος;

Ἄλλὰ πῶς εὐρέθη ἐκεῖ ὁ λέων; πῶς ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀσειότης μου με τοσαύτην ταχύτητα καὶ ἀκρίβειαν; Ταῦτα, ἀποσυρθεὶς πρὸς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούρας ἀνεπόλουν κατὰ νοῦν, ἔτε ἀγαθὸς τις γέρον ἔλυσε τὴν ἀπορίαν μου Ὁ λέων εὐτος, με εἶπεν, ἔστις ὀνομάζεται Σαῖδ, κατάγεται ἀπὸ τὰς εὐγενεστέραις οἰκογενείαις τῆς Νουμιδίας φυλῆς τοῦ μόλις δὲ ἦτο τριῶν μηνῶν ὅτε μετέβη εἰς τὴν Ἀλγερῖαν. Μετέβη ἄρα ἐκεῖ ὑπέκων εἰς πρόωρα ἀναπτύχθεισαν κλίσιν πρὸς τὸ περιηγῆσθαι, ἡ ἐθηρεύθη ἀπὸ λεοντόφυλόν τινα κυνηγόν; τὸ μέρος τοῦτο τῆς βιογραφίας τοῦ Νουμιδοῦ ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὰ νέφη

(1) Ἴδε Αἰλιαν. περὶ ζῴων ἰδιότητος, βιβλ. 2^η. Κεφ. 48.

(2) Ὅστις ὀνομάζουσι σήμερον ἐν Γαλλίᾳ, καὶ, κατὰ τὸ παράδειγμα αὐτῆς, ἀλλοτροῦ τῆς Εὐρώπης τοὺς κομφορτατικὸς καὶ φιλέωτας νέους.